

Els joves

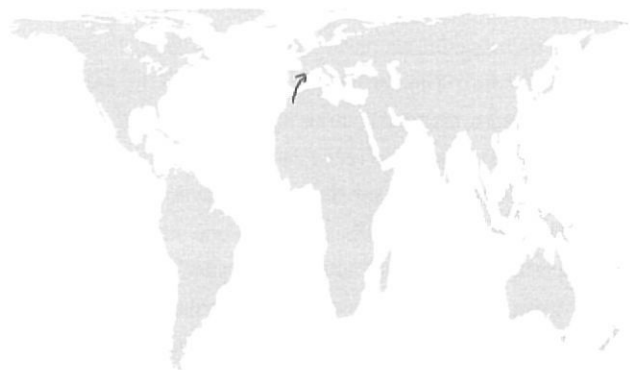
Mostafa S'Haimi

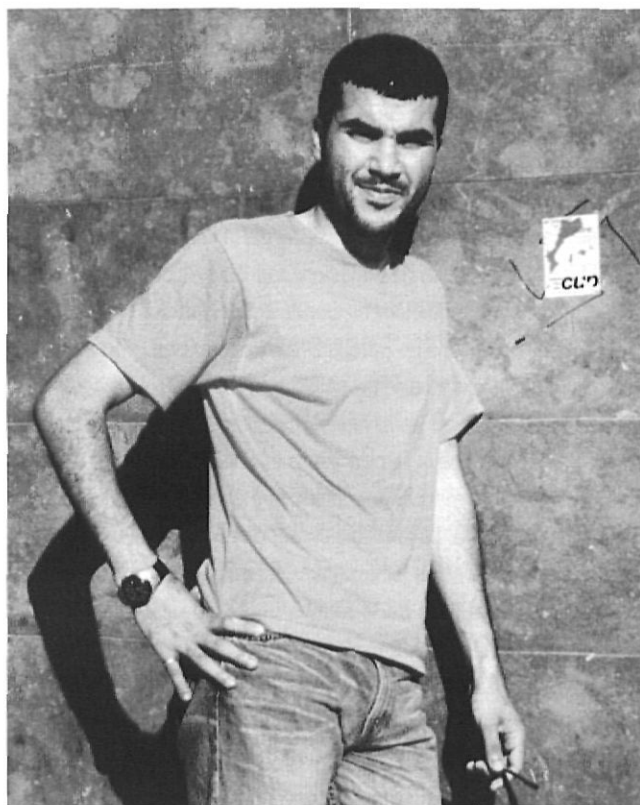
he parlat moltes vegades amb joves d'aquí, de Catalunya, i realment m'equivocaria si digués que són d'una manera o d'una altra: hi ha molta diversitat, depèn de la seva família i del seu entorn social, però hi ha aspectes que són comuns entre els joves d'aquest país.

Els joves de Catalunya viuen la situació del seu país amb poc interès, d'una banda, i de l'altra, el fet que siguin primer catalans i després espanyols encara crea més confusió política, ja que normalment s'identifiquen només amb una sola nacionalitat i difícilment trobaríem un jove que manifestés ser català i espanyol alhora. Aquesta situació fa que el futur polític dels joves catalans sigui complex.

Quan investiguem on passen el seu temps de lleure, trobem que els divendres i dissabtes, després de sopar, tots els bars són plens de gent, sobretot de joves: la *moguda* és extra. I després de fer voltes d'un bar a l'altre s'acaba el viatge en una discoteca, on els gran protagonistes són l'alcohol i la droga, que ajuden a passar una nit llarga. Gairebé tots els joves fan aquesta vida els caps de setmana i els dies festius: normalment es passa la nit amb la colla d'amics, però ni els bars, ni les discoteques afavoreixen que parlïn entre ells. Aquesta és una rutina de quasi cada cap de setmana, i això implica un desgast físic i econòmic important. Aquesta és una de les primeres coses que m'han sobtat de la realitat dels joves de Catalunya. Moltes vegades m'he trobat amb joves de setze i disset anys que anaven perduts pel carrer, algunes vegades embriacs. *Em pregunto el perquè d'aquest model de vida. Per què aquest costum d'alcohol i de drogues tan abusiu?* Les coses que passen els divendres i els dissabtes a la nit són espantoses i segur que molts pares no saben el que succeeix realment en alguns dels llocs on els seus fills passen la nit. Quan fas un càlcul entre els joves que segueixen aquest model i els que en segueixen d'altres, que busquen alternatives, trobes que la majoria segueixen el

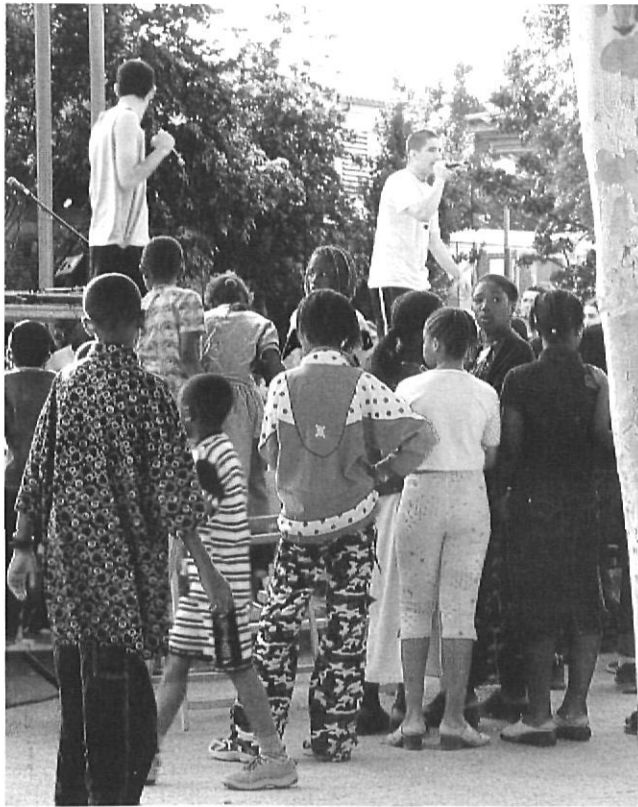

Mostafa S'Haimi — Nascut a Oujda (Marroc) — Resident a Banyoles

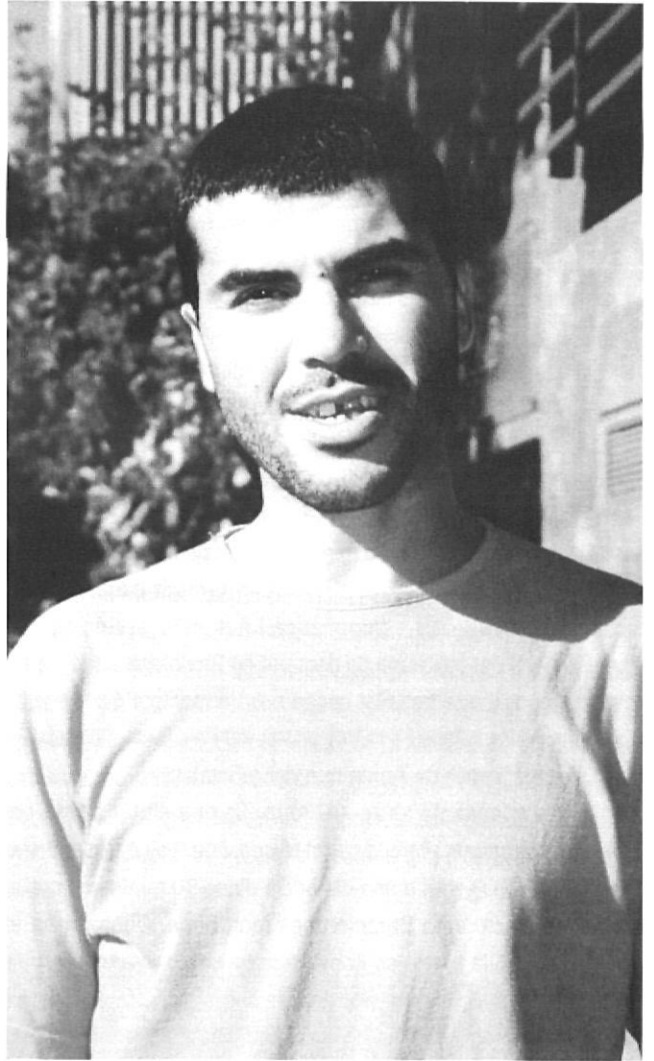

model consumista i passen la nit a la discoteca. I per tenir una joventut així, s'ha de tenir un nivell de vida alt: per això la majoria de joves no volen estudiar i opten per treballar. Aquesta societat de consumisme obliga els joves a triar aquesta opció.

És en l'adolescència que apareixen els dubtes existencials de qui som, què fem, cap on anem... però sembla que a molts joves catalans el tema de la metafísica, l'espiritualitat, no els interessa o els interessa molt poc. Més concretament, parlant de la religió, la majoria dels joves diuen que són ateu. Però quan s'aprofundeix una mica en el tema, trobes que darrere d'aquesta negació hi ha un divorci entre la majoria de la societat i l'Església catòlica. Molts joves m'han explicat les coses dolentes del passat de l'Església, i dels capellans, i quan els plantejo que si algunes persones han comès errors no cal condemnar tota la religió cristiana, llavors no em saben donar més arguments sòlids. I ho dic perquè el mateix està passant amb l'Islam: en nom de l'Islam s'han comès crims injustificables, i no per això s'ha de jutjar tota una religió.

Quan parlem dels joves de la Catalunya d'avui, parlem de joves la majoria dels quals no han viscut crisis econòmiques, ni polítiques, ni socials importants. Els joves d'avui són la generació de l'estat del benestar, que sorgeix després d'una etapa dura per a Catalunya i per a Espanya. Quantes vegades no hem sentit pares i avis dient que aquests joves ho tenen tot molt

fàcil, que s'han trobat una vida ja muntada, que no han viscut misèries, ni han passat gana, i que per aquest motiu no valoren res del que tenen!

El tema dels joves ha obert un debat molt gran a Catalunya, però sovint només sota la perspectiva que són un problema per a la societat que cal controlar. Els polítics saben que és un sector difícil de guanyar, els instituts van plens d'enfrontaments entre estudiants i professors i les relacions entre pares i fills cada vegada són més complexes. Però, realment els joves són un problema? Tenen la vida tan fàcil com diuen els avis i pares? Haurien de viure misèries i passar gana per ser madurs i saber valorar les coses? Últimament, arran del conflicte de l'Iraq, els joves als instituts i a les universitats han demostrat que encara hi ha valors que mobilitzen, que encara hi ha ideologia i que tenen molt a dir; i el cert és que ho han fet sovint sortint al carrer i manifestant de forma crítica que no estan d'acord amb la guerra i han pres posició davant de fets polítics que consideren incorrectes.

